

LIBERAALISEN TYÖVÄENPOLITIIKAN KEHNOA PUOLUSTELUA

„Zhivoje Delon” 8. numerossa Martov vastaa kirjoitukseeni „Liberaalisen työväenpolitiikan äänenkannattaja”*, joka julkaistiin „Zvezdan” 11. numerossa. Kysymyksessä on työläisten peruslinja vaalikamppailussa ja siksi se ansaitsee erikoista huomiota.

Sanoin „Zhivoje Deloa” *liberaalisen* työväenpolitiikan äänenkannattajaksi ja perustelin kantaani seuraavasti: 1) Martovin ja Danin tunnus taantumuksen lyömisestä asemista, jotka sillä on *Duumassa*, ja *Duuman* tempaamisesta taantumuksen käsistä ei ole demokraattien, vaan liberaalien tunnus. Taistelu „taantumusta” vastaan Venäjällä ei suinkaan rajoitu *Duuman* tempaamiseen taantumuksen käsistä eikä se myöskään *keskity* siihen. 2) Puhuesaan asettamansa tavoitteen saavutettavuudesta Martov aloitti vaalilakimme kaunistelemisesta. Martov sanoi, että „huomattavan monissa lääninkokouksissa maanomistajien ja ensimmäisen kaupunkikuurian valitsijamiesten enemmistö” on varma. Huomautin tosiasioista: tuo enemmistö on *kaikissa* lääninkokouksissa varma — 53 läänistä 28 läänissä enemmistönä (lääninkokouksissa) ovat *yksinomaisesti* maanomistajat, ja nuo läänit lähettävät *Duumaan* 255 edustajaa 440:stä. 3) Puhuessaan taantumuksen lyömisestä asemista, jotka sillä on *Duumassa*, Martov on unohtanut sen, että *Duuma* ei voida siirtää *tilanherrojen* liberaalista oppositiota kauemmas. Martovin ja Danin tunnus on tunnus *tilanherran* tempaamisesta taantumuksen kynsistä. 4) Sanoessaan, että vallan siirtyminen „kulttuuri-

* Ks. tätä osaa, ss. 466—469. *Toim.*

selle porvarille” on edullista työläisille, Martov „unohti” mainita eräästä seikasta. Nimittäin: liberaaleille on edullista jakaa valta Purishkevitshien kanssa sillä tavalla, ettei demokraateille jäisi „mitään asetta”! 5) Sanoessaan, että kadetit, lujittaen asemiaan Duumassa, „helpottavat valtaant-pääsyään”, Martov on unohtanut kokemuksen, jonka ovat antaneet vuodet 1905—1906 Venäjällä, 1789 ja sitä seuraavat vuodet Ranskassa, vuosi 1911 Kiinassa. Tuo kokemus sanoo: liberaalille (tai vasemmistolaisemmille) valta siirtyy vain silloin, kun demokraattiset ainekset voittavat *vastoin* liberaalien tahtoa. 6) Martov siis tunnustaa marxilaisuuden vain sikäli, mikäli se sopii jokaiselle valistuneelle liberaalille.

Mitä Martov vastaa näihin kuuteen kohtaan? Ei kerrassaan mitään. Hän on aivan vaiti. Miksi aloititte väittelyn, jos kerran olitte päättäneet olla vaiti?

Kiertäen vaiteliaasti *kaikki* todisteeni Martov yrittää saada minut „satimeen” seuraavan lauseeni avulla:

„Käytännöntehtävänämme vaaleissa ei suinkaan ole „taantumuksen lyöminen asemista, jotka sillä on Duumassa”, vaan yleensä demokraattien ja eritoten työläisdemokraattien voimistaminen. Tämä tehtävä käy väliin ristiin liberaalien lukumäärän lisäämis-„tehtävän” kanssa: meille on tärkeämpää — ja proletariaatille hyödyllisempää — saada viisi ylimääräistä * demokraattia kuin 50 ylimääräistä liberaalia”.

Lainatessaan tämän lauseen Martov huudahtaa ilahtuneena (sainpas muka kiinni „taantumuksen kannattajan”!): „Kehotan lukijoita ajattelemaan syvemmin tätä lausetta”. Kannatan sydämeni pohjasta tätä *ajattelemisehdotusta*.

Martov alkaa ajatella ja päättyä ajattelussaan seuraavaan syllogismiin. Laki sallii nyt uusintavaalin kaikkialla. Siis „*voi olla vain yksi tapaus*”, jolloin me, sysäten syrjään 50 liberaalia, viemme läpi 5 demokraattia. Tuo „tapaus” on se, että demokraattien äänet *myydään* mustasotnialaisille duumapaikoista.

Ja Martov riemuitsee ja teiskuu kokonaisten viidenkymmenen rivin pituudelta: sainpas muka lävistettyä mustasotnialaisten apurin ja lävistäessäni F. L.—kon, „haavoitin” myös V. Freytä¹⁵³, joka näet „kinnaa samaan suuntaan”.

* Kirjoituksessa on painovirhe: sana ylimääräistä on sanan voimakasta asemesta. Martov olisi voinut helposti huomata, että „voimakkaiden” demokraattien asettaminen „ylimääräisten” (t.s. entisten lisäksi valittujen) liberaalien vastakohtaksi on järjetöntä. Mutta kiistan ydinhän ei ole tässä.

Kovinpa naiiveiksi luulee Martov lukijoitaan! Ja kuinka varomatonta olikaan kehottaa lukijoita *ajattelemaan*, kun sellaista kehottaa kirjoittaja, joka kirjoittaa *ajattelematta*.

Lauseeni, joka Martovista on niin epämiellyttävä, asettaa ajatteleville lukijoille *kaksi* kysymystä: 1) onko työläisille 5 demokraatista Duumassa todellakin enemmän hyötyä kuin 50 liberaalista? 2) voiko käytännössä sattua niin, että nuo tehtävät „käyvät ristiin”?

Ajatteleva Martov on sivuuttanut ensimmäisen kysymyksen *kokonaan*. Suotta. Te, hrat likvidaattorit, itse sivuutate politiikan, voidaksenne syyttää meitä intohimoisesta laskuopin harrastamisesta. 50 liberaalia antavat Duumassa ollessaan kansalle kasan *valedemokraattisia* puheita, turmellen niillä kansaa, ja *kourallisen* „reformieja”, jotka ensiksikin rajoittuvat pesulaitteisiin ja toiseksi juuttuvat Valtakunnanneuvostoon ja niin *edelleen*. Viisi demokraattia selittävät Duuman puhujalavalta kansalle useita *demokratian* totuuksia (ja työläiset lisäksi sosialismin totuuksia). Mistä on proletariaatille enemmän hyötyä?

Toinen kysymys. Onko Martov oikeassa sanoessaan, että *vain* hänen mainitsemassaan tapauksessa sellainen tehtävä kuin 5 demokraatin („ylimääräisen”, t.s. nykyisten lisäksi) läpivieminen *voi käydä ristiin* tehtävän kanssa, jona on 50 liberaalin läpivieminen? Sillä kehotettuaan ajattelemaan Martov sanoi suoraan: „voi olla vain yksi tapaus”.

Jos Martov on oikeassa, niin lukijan on syytettävä minua, F. L—koa, joko siitä, että olen maininnut mahdottoman tapauksen, tai siitä, että salaisena toiveenani on demokraattien äänten myyminen mustasotnialaisille duumapaikoista (lisään salaisuutena: salaisena ja *typeränä* toiveena: Purishkevitch ostamassa Petrov 3:n ja Voiloshnikovin ystävien ääniä Voiloshnikovin viemiseksi IV Duumaan — „ajatteleva” Martov kirjoittaa tavattoman uskottavasti).

Jos voi olla jokin muu tapaus, jolloin molemmat tehtävät käyvät ristiin, niin silloin Martov on väärässä.

Siis: voivatko ne jossain muussa tapauksessa käydä samaten ristiin? *Epäilemättä*: niin käy, kun demokraatit *uusintavaaleissa*, tekemättä sopimusta liberaalien kanssa, kamppailevat sekä oikeistolaisia että liberaaleja vastaan.

Ja siinä kaikki*.

Ajatteleva Martov on niinkuin kaikki muutkin likvidaattorit ihastunut ideaan: kaksi leiriä eikä huomaa, että kolmas leiri taistelee niin toista kuin toistakin leiriä vastaan!

Heti sen lauseen jälkeen, joka on niin kovin kiihdyttänyt Martovia, kirjoituksessani sanotaan:

„Tästä seuraa johtopäätös („tästä”, rakastettava Martov!), jota Martov ei halua, vaikka onkin tunnustavinaan, että kadetit ovat liberaaleja *eivätkä* demokraatteja: 1) 5 suurkaupungissa sopii uusintavaaleissa tehdä sopimuksia *vain* demokraattien kanssa liberaaleja vastaan; 2) vaalien toisessa vaiheessa on *kaikissa* äänestyksissä ja *kaikissa* sopimuksetapauksissa tehtävä *ensi sijassa* sopimuksia demokraattien kanssa liberaaleja vastaan ja vasta sitten liberaalien kanssa oikeistolaisia vastaan”.

Sanottuaan, etten puhu totta, Martov mainitsi vain *toisen* kohdan, koska Martov on siitä samaa mieltä (katsotaanpa, ovatko *kaikki* likvidaattorit siitä samaa mieltä!), *mutta ensimmäisestä kohdasta Martov oli vaiti!*

Vielä kerran: on joko oltava vaiti tai väiteltävä.

Uusintavaalit 5 kaupungissa. Yleinen linja: demokraattien kanssa liberaaleja *vastaan*. Sopiminen liberaalien kanssa *kiellettyä* (sillä kokemus on osoittanut, että täällä ei *ylipäänsä* ole mustasotnialaisvaaraa).

Oletteko tämän kiellon *kannalla* vai sitä *vastaan*? Sanokaa suoraan.

Edelleen. Minkälainen *voi* olla käytännöllinen tulos näissä uusintavaaleissa? Äänet voivat mennä kolmen leirin kesken *miltei* tasoihin. Suhteellinen enemmistö ratkaisee. Ottakaamme mitä yksinkertaisin esimerkki: 100 äänestä oikeistolaisilla on 33, liberaaleilla 33, demokraateilla 34. Valituksi tuli demokraatti. Jos sosialidemokraatti saa yhtä ääntä vähemmän ja mustasotnialainen äänen lisää, niin valituksi voi tulla mustasotnialainen!

Työväenpolitiikan kaksi linjaa: *liberaalinen* — varo eniten mustasotnialaisen valitsemista ja anna sen vuoksi hegemonia taistelutta liberaalille! *Marxilainen* — älä anna liberaalisten mustasotnialaisvaara-huutojen pelottaa itseäsi, vaan

* Mieleeni juolahti eräs „hirveä” ajatus: olisikohan Martovin koko kirjoitus perustunut siihen, *ettei tiedetä* uusintavaalien merkittävän vaalilakimme mukaan uusia vaaleja eikä kahden ehdokkaan kamppailua? Siinä tapauksessa on, ennen kuin ryhdytään vaaleissa „kamppailemaan taantumusta vastaan”, kamppailtava vaalilakia koskevaa tietämättömyyttä vastaan!

käy *rohkeasti* „kolmen kulman” (englantilaisittain sanoen) taisteluun. Yleisenä sääntönä on, ettei mustasotnialaisvaaraa ole, ja jos jossakin poikkeuksellisesti tulee valituksi mustasotnialainen, niin *sen sijaan jossain muualla tulee valituksi demokraatti!*...

Jotta opittaisiin uimaan, on mentävä veteen. Maailmassa ei ole sellaista taistelua, jonka kaikki mahdollisuudet olisivat jo etukäteen tiedossa. Jos antaudutaan liberaalisten mustasotnialaisvaara-huutojen peloteltaviksi, niin työläiset eivät *koskaan* opi käymään „kolmen kulman” taistelua. Kaikkialla maailmassa taantumuksen leiri ja liberaalien leiri ovat kiteytyneet aikaisemmin ja järjestäytyneet (tietenkin taantumuksellisten lakien turvin) paremmin kuin työläiset. Kaikkialla maailmassa liberaalit jankuttavat työläisille juuri niitä juttuja, joita Martovkin kertailee.

Meidän on otettava vielä yksi viimeinen askel, osoittaaksemme „ajattelevalle” Martoville, mitä merkitsee sana: *ajatella*.

Sopimusten teko liberaalien kanssa uusintavaaleissa on kiellettyä viidessä kaupungissa. Muualla uusintavaaleissa se ei ole kiellettyä. Merkitseekö tämä, että sopimuksia tullaan *aina* tekemään? Nähdäkseni ei merkitse, vai kuinka?

Jos sopimusta *ei ole*, niin eivätkö äänet voi *joka* uusintavaaleissa jakaantua miltei tasan kolmen leirin kesken?

Nähdäkseni voivat, jos todella „ajatellaan”!

Tästä johtopäätös. Kaksi työväenpolitiikan linjaa.

Liberaalinen työväenpolitiikka: maa vasemmistuu; „sen tähden”... varokaa eniten mustasotnialaisvaaraa; tunnukseksi — taantumus on lyötävä asemista, jotka sillä on Duumassa; ja näistä asemista sen voivat lyödä vain liberaalit; siksi ei pidä „uhata” liberaaleja eikä „kiristää” niiltä paikkoja — sopsisiko „kulttuurisen” työmiehen kiristää sellaisilta hyviltä ihmisiltä kuin liberaaleilta? — t.s. on tehtävä kaikenlaisia myönnytyksiä solmittaessa sopimuksia liberaalien kanssa, kaihtaen „kolmen kulman” taistelua.

Marxilainen työväenpolitiikka: maa vasemmistuu; sen tähden älkää uskoko liberaalien mustasotnialaisvaarajuttuja; tehdessänne sopimuksia liberaalien kanssa *uhatkaa heitä ja kiristäkää* voimienne takaa heiltä duumapaikkoja; ja jotta uhkauksissanne olisi pontta, toverit työläiset, älkää pelätkö „kolmen kulman” taistelua; ryhtykää rohkeasti tähän taisteluun ja paljastakaa kansalle liberaalien vasta-

vallankumouksellisuus; taistelua, jossa ei voisi joutua tappiolle, ei tietenkään ole olemassa — jossain tulee valituksi mustasotnialainen, *mutta sen sijaan jossain muualla tulee valituksi demokraatti*; mieluumminkin 5 demokraattia kuin 50 liberaalia lisää Duumaan; yleensä mustasotnialaisia ei tulla valitsemaan, sillä Purishkevitshit tunnetaan liian hyvin ja liberaalit pelottelevat kansaa mustasotnialaisvaaralla *tarkoituksellisesti*, turvatakseen itselleen hegemonian (vaikka Maklakovit ovat miltei samanlaisia mustasotnialaisia) ja pelastuakseen „vasemmistolais”-vaaralta.

Yhteenveto. Yhteenkään liberaalisesta työväenpolitiikasta esittämistäni kuudesta kohdasta Martov ei ole vastannut mitään. Hän on „salannut” sen kysymyksen, että viidessä kaupungissa kielletään tekemästä vaaliliittoja liberaalien kanssa. Uusintavaaleissa mahdollista kolmen kulman vaalia hän ei ole ajatellut — vaikka lupasikin ajatella. Sen sijaan hän on suorittanut kaksi tehtävää: 1) suojellut liberaaleja „uhkauksilta” ja 2) paljastanut, että Voiloshnikovin ystävät ovat sopineet salassa Purishkevitshin kanssa äänten myymisestä Purishkevitshille, jotta Purishkevitsh veisi IV Duumaan Voiloshnikoveja!!

„Zvezda” № 24 (60),
huhtikuun 1 pnä 1912
Allekirjoitus: F. L—ko

Julkaistaan „Zvezda” lehdessä
tekstin mukaan